Ч. 82 Пятниця 14 (27) цьвітня 1900. Рік X

Виходить у Львовї що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє з зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львовї в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Сойм краєвий.

Вчерашне засїданє соймове розпочало ся о 11-ій годинї. На сали явив ся новоибраний посол львівский, п. Міністер др. Пентак.

Приступлено до читаня наспівших петиций, котрі відослано до одвітних комісий та до Видїлу краєвого. — П. Козловский підпирав петицию міста Кросна о запомогу на відновленє старинного костела.

Відтак пан Маршалок присьвятив довшу посмертну згадку пок. Єпископови Ігн. Лобосови, а посли вислухали стоячи промови.

Пос. ґр. Казимир Баденї, в имени комісиї буджетової, поставив внесенє, щоби всї петициї, пересилані до комісиї буджетової, передавано на будуче просто Видїлови краєвому. — Пос. Верещиньский відповідав на деякі інтерпеляциї, внесені до Видїлу краєвого послами людового сторонництва.

При першім читаню внесеня о рентових оселях промавляв внескодавець п. Поточек. Бесїдник підніс, що добро і полученє селяньскої долї повинно лежати кождому на серци. Виказував, які користи мали би селяни з заведеня рентових осель. Мають они на цїли обезпеченє спадкоємців; дешевий кредит, господарство не мусить бути дїлене, але може бути і неподїльне; спадкоємець може собі заложити свою власну оселю рентову з одержаного спадку; улекшене правного поступованя і земля є обезпечена від переходу в чужі руки. Такі користи мають принести рентові оселї. — Внесенє відослано до комісиї аґрарної.

Пос. Крамарчик підпирав своє внесенє в справі обвалованя Висли в повітї бяльскім, по чім передано справу до комісиї краєвого господарства. — Дальше приняла палата до відомости справозданє Видїлу краєвого о удїленє громадї Городище Василїяньске концесиї до побираня мита від перевозу на рiцї Бузї коло Волсвина. — Опісля узнала палата важним вибір п. Пентака з м. Львова. — Справу реферував п. Вайґінґер.

П Шнель складав справозданє комісиї господарства краєвого з предложеня Видїлу краєвого о краєвій школї господарства лїсового у Львові. Палата приняла до відомости внесенє комісиї, признаючи професорам і директорови школи одвітне побільшенє пенсиї і додатків. — Дальше приняла палата до відомости справозданє Видїлу краєвого о школї рільничій в Черниховї. — Справоздавцем сего був п. Вівієн.

Пос. Стояловский забрав слово над справозданєм комісиї адмінїстрацийної о внесеню п. Пілята в справі реґуляциї рільничих робітників до Нїмеччини. Бесїдник критикував то справозданє, в котрім домагає ся сойм від правительства статистичних дат о еміґрациї. П. Пілят повинен сам був подати сї дати до відомости сойму яко статистик. Самі цїфри не зарадять нуждї селянина.

Відповідав пос. Стояловскому п. ґр. Стадницкий. Вину убожества народу приписує лихій управі землї, котра в десятеро тільно повинна приносити доходу, як в дїйстности приносить. Посередництво в працї розуміє бесїдник таке, щоби глядати працї для робітників в краю, і аж коли єї тут нема, треба єї глядати за границею. Вкінци домагає ся, щоби правительство більше увзглядняло бажаня сойму і ухвалювані резолюциї.

Пос. Пілят обговорюючи обширно своє внесенє, підніс, що власти повинні були самі, з власного почину зарядити зібранє потрібних дат статистичних, бо час до 1 цьвітня був до того найодвітнїйший. Однако внесенє бесїдника має значінє на будуче. — П. Небиловець підносив жалоби руских селян на обманьства, яких допускають ся супротив них еміґрацийні аґенти. — П. Вахнянин розбирав причини еміґрациї, з котрих найважнїйшою єсть нужда в краю. Промавляли ще в тій самій справі п. Стояловский, Крамарчик і Чайковский і сойм ухвалив всї внесеня комісиї з додатком пос. Середнявского, щоби правительство розслїдило причини еміґрациї. По внесенях і інтерпеляциях замкнено засїданє о год. $3\frac{1}{2}$ по полудни і назначено слїдуюче на нинї рано.

Новинки.

Львів дня 26-го цьвітня 1900.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пініньский повернув з Риму до Львова.

— **Стан здоровля Впреосьв. митрополита Куїловского** все дуже грізний. В наслїдок довготревалої недуги сили слабнуть і недужий з трудом приймає корм.

---

50)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецького виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Старик послухав того домаганя і розповів, що читав лист Єгиптянки, в котрім она взивала молодця до тайних сходин. Єго власні очи, сьвідоцтво найперших мужів в державі, ба навіть штилет, найдений перед домом Нітетіси, не могли переконати єго о винї єго любимця, але той лист, то віби як яка головня впав в єго серце і спалив послїдний останок віри у вірність і невинність тої женщини.

— Я вийшов від короля — так закінчив він своє оповіданє — з тим кріпким переконанєм, що межи вашим приятелем а тою Єгиптянкою, котрої серце я аж до сего часу уважав за зеркало всего доброго і красного, була грішна звязь. Хибаж можете менї то брати за зле, що я порікаю того, котрий то чисте зеркало а немене і непорочну чистоту своєї душі так погано зганьбив?

— Як же я маю доказати тобі мою невинність?! — відозвав ся Барт'я і заложив руки. — Як би ти мене любив, то ти би вірив моїм словам; як би ти був менї прихильний....

— Мій хлопче! Щоби тобі житє уратувати, я наложив своїм, от лише що кілька хвиль тому минуло. Коли я довідав ся, що Камбізес приказав дїйстно покарати вас смертію, я побіг до него та став єго просити, а коли мої просьби нїчого не помагали, то я зважив ся єму докоряти. Тоди то не стало єму вже терпцю, він став лютити ся і приказав нагайникам відрубати менї голову. Полковник від нагайників арештував мене, але аж до завтра дарував менї житє. Він менї зобовязаний і буде міг затаїти страченє аж до завтра. Я рад з того, мої дїти, що не пережию вас, та що згину невинний побіч вас виноватих

Сї слова викликали нову бурю спротиву.

Серед загального заворушеня Дарій був знов спокійний і вдержав рівновагу. Він розповів старикови знову все, що і як було та доказав, що Барт'я невинний. Відтак завізвав він того, котрого обжаловано о віроломність, а Барт'я відпер тепер всяке порозуміне з Нітетісою так коротко а так ясно і рішучо, а закляв ся такою страшною присягою, що Крезус в своїм переконаню став насамперед хитати ся, відтак зачинав вже вірити, а наконець, коли Барт'я скінчив свою бесїду, відотхнув глубоко, як би єму спав великий тягар з грудий, і пригорнув єго до себе.

Але хоч і як приятелї старали ся пояснити собі то, що стало ся, то таки не могли того вінк збагнути. Впрочім були того погляду, що Нітетіс залюбила ся в Барт'ї і написала той лист до него в злім намірі.

— Хто єї видів — говорив Дарій — в тій хвили, коли Камбізес подав до відомости гостий при столї, що Барт'я вибрав собі жінку, той не може сумнївати ся о єї пристрасти. Коли она пустила з рук чашу, зачув я, як вже батько Федіми сказав, що Єгиптянки, видко, займають ся дуже справами серця своїх шуринів.

Коли они так розмавляли, зійшло вже було сонце та засьвітило ясно і весело до комнати, де перебували увязнені.

— Мітра хоче, щоби нам важко було розставати ся — відозвав ся Барт'я.

— Нї — сказав на то Крезус — він хоче лиш посьвітити нам до вічности.

Глава девята.

Невинна виноватниця цїлої сеї сумної запутанини, Нітетіс, переживала від часу торжества уродин короля безконечно сумні хвилї. Від часу коли Камбізес в жорстокий спосіб казав вивести бідну женщину із сьвітлицї, спонуканий до того заздростию, яку викликало в нїм незрозуміле для него єї поведенє, не дійшла до неї нї найменша звістка анї від єї розсердженого милого, анї від єї матери і сестри.

Від коли приїхала була до Вавилону, не було й дня, щоби не виділа ся з Касанданою і Атосою. Коли хотїла казати занести ся до них, щоби їм вияснити своє дивне поведенє, заборонив їй новий єї сторож, Кандавляс, виходити з дому. Доси здавало ся їй, що коли

— **50-літний ювілей заснованя читальні семинарскої.** обходили питомці рускої духовної семинариї у Львові дня 12-го с. м. Того-ж дня рано відправлено службу Божу з парастасом за померших членів читальні, а вечером відбув ся концерт з такою проґрамою: 1) Кантата, слова Марка Мурави, муз. Ост. Людкевича. 2. Відчит т. Ів. Кузева. 3. „Гей не дивуйтесь добрiи люде“ муз. Ост. Людкевича. 4) Леонид Цар: „Народні пісни“. чотири питри, тт. Т. Цар, М. Туркевич, М. Кишакевич, Ю. Присташ. 5) Концерт Бортняньского: „Блажен муж“. 6) Марко Мурава: „У 50-літний ювілей заложеня читальні в руско-кат. дух. сем. у Львові“ декл. т. С. Мохнацкий. 7) Шевченко-Лисенко: „Бував иноді старий“, сольо баріт. в супроводі фортеп. т. О. Мартинович. 8) Нижанковский: „Гимни славяньскі“. Надпроґрамово було дві продукциї музики. Всі точки випали зовсім добре, а з повним признанем треба піднести декламацию т. Мохнацкого, що переняв і пірвав зібраних прегарним стихом М. Муравн. На концерті були всі оо. настоятелі семинаря і питомці Русини. На се сьвято наспіло кільканайцять телеґрам від бувших членів читальні і від рускої молодежи, а дві було від словіньских богословів. Концерт закінчяв ся відспіванем „многая літа“ Митрополитови і ректорови семинариї.

— **Дотеп нашого Цісаря.** Два місяці тому назад дістав був Є. Вел. Цісар сильних ревматичних болів. Якийсь достойник двірский радив Цісареви, щоби він в літі поїхав на купелі до Ґастайну, а там ему певно лекше стане. На то відповів Цісар: Тепер маю ще за богато роботи, щоби їхати на купелї а до Ґастайну поїду аж тогди, як постарію ся.

— **З Тернопільщини** пишуть: В Березовици коло Тернополя мав п. Сеник, управитель чотироклясової школи народної з Тернополя, делеґат товариства пчільничо-садівничого, місию в цїли піддвигненя садівництва. Саля шкільна, в котрій відбував ся сей виклад, заповнилась битком. Селяни спішили дуже радо на сей відчит, була також інтеліґенция, між иншими місцевий парох о. Миронович і місцеві учителї Йосиф Копит і Андрей Нищота, начальник громади Дмитро Дебельский і и. Прелеґент вивязав ся знаменито зі свого завданя. В старанно обробленім рефераті, сполученім з демонстрациями а опертім на власнім досьвідї, поучив, як провадити сад, від зернівок почавши, через цїлий час его росту; які сорти овочів відповідні для наших околиць; як великі користи приносить старанно плеканий сад, та що в теперішних сумних відносинах економічних повинні ми звертати особливу увагу на сю галузь господарства. На примірах статистичних виказав, як великі суми платимо рік-річно чужим краям за спроваджувані овочі; через що тратять богато не тілько одиниці, але й цїлий край. — Реферат п. Сеника розбудив загальне заінтересоване, вивязала ся широка дискусия, і можна сподївати ся, що місия делеґата п. Сеника не позістане без додатного результату. По скінченю викладу розділено між селян щепи, привезені п. Сеником з Тернополя.

— **Кровава пригода.** В селї Пулвсю під Краковом любив жовнїр Фр. Ураш Марию Сонекову, вдову, прачку і матір двоїх дітий. Сонекова не могла собі найти служби і попала в крайну нужду. Ураш не був в силї дати їй яку-небудь поміч, тож рішили обое умерти. В тій цїли купили старий револьвер. Ураш стрілив до Сонекової і поцїлив еї в грудь. Сонекова закрутила ся і упала на ліжко. Ураш звернув револьвер до себе, потягнув тричи за цинґель, але даром. Сонекова відзискала притомність, пробовала вдруге стрілити до себе, але револьвер не вистрілив. На крик збігли ся сусїди і два офіцири. Кинено ся ратувати пострілену і відвезено тяжко ранену до шпиталю. Жовнїра увязнено.

— **Виграла „амбо“.** Служниця Ева Коваль зголосила ся онгди з льотерийною карткою на колектурі в Ринку і зажадала, щоби їй виплачено вигране амбо. Нещасте хотїло, що ту картку згубив возьний краєвого Виділу і повідомив о сїм колектуру. Картка містила ся в калитці, а разом з нею 23 корони. Справа закінчила ся на полїциї, а хоч Ева заявила, що картку купила у якогогось незнакомого мужчини, то таки переведено у неї в дома ревізию і найдено загублену калитку, але.... без гроший.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . .	аркуш	по 5	сот.
2. Замкненя місячні . . .	„	„ 5	„
3. Інвентар довжників .	„	„ 5	„
4. „ вкладників .	„	„ 5	„
5. „ уділів	„	„ 5	„
6. Книга головна	„	„ 5	„
7. „ лїквідацийна .	„	„ 5	„
8. „ вкладок щадничих	„	„ 6	„
9. „ уділів членьских	„	„ 5	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10, I. поверх.

Господарство, промисл і торговля.

Справоздане з діяльности „Краєвого союза кредитового“ у Львові.

Дирекция товариства союза кредитового видала по мисли §§. 20—22 статутів справоздане з діяльности товариства, з котрого виймаємо слїдуючі дати, могучі заінтересувати і ширшу публику, позаяк з них видко як і о скілько поступає у нас розвій на поли господарки фінансової.

Рахунок оборотовий показує в приходах 346.734 К. 31 с.; в розходах 345.697 К. 19 с. Загальний оборот 692.431 К. 50 с. — Рахунок зисків і страт: 2.272 К. 86 с. — Рахунок білянсу 204.528 К. 71 с.

Дирекцию товариства складали: Др. Льонґін Озаркевич; др. Кость Левицкий; Григорий Врецьона; о. Іван Чапельский; Кость Паньківский. — Комісия контрольна: Юл. Січиньский, Ілия Кокорудз, Сидір Британ.

Членів мало товариство 258, а між тими: 80 сьвящеників, 49 урядників, 27 професорів і учителів, 28 товариств, купців і промисловців, адвокатів 11, лїкарів 10, женщин 9, брацтв церковних 8, властителів реальностий 6, селян 5, нотарів 4, міщан 3, громад 1, редактор 1.

она отверто розкаже, що довідала ся з послїдного листу з вітчини, то все непорозуміне виснить ся. В души виділа вже, що Камбізес кає ся своєї загонистости і нерозумної заздрости та подає їй руку на перепросини. Наконець навіть стало їй якось па души відраднїйше, коли пригадала собі ті слова, які одного разу чула від Ібіка: Як горячка сильнїйше бере ся кріпкого мужчину ніж слабосильного, так і заздрість мучить страшнїйше кріпко любляче серце аніж то, у котрого любов лиш поверховна.

Коли великий знаток любови правду казав, то Камбізес, котрого заздрість так борзо і страшно в нїм відозвала ся, мусить еї пристрасно любити. Але з тою надією лучили ся заєдно і сумні гадки про вітчину таякесь глухе перечуте і того не могла она ніяк позбути ся. Коли сонце стануло на полудне а она все ще не мала ніякої звістки від тих, котрих любила, взяв еї якийсь горячковий неспокій, котрий ставав щораз більший і більший, аж ніч настала. Коли вже змеркло ся, увійшов до неї Боґес і розповів їй з огірченим глумом, що король дістав еї лист до Бартї в свої руки і що хлопця від городника, котрий мав той лист передати, страчено. Намучені нерви королївскої доньки не могли вже видержати того нового удару. Заким Боґес вийшов від неї, заніс омлївшу до еї спальнї і позамикав добре двері.

В кілька хвиль опісля вилїзло якихсь двох мужчин, один молодий а другий старий, тими спустними дверми, котрі Боґес на два днї перед тим так уважно оглядав. Старий припер ся до стіни дому і стояв а молодець послухав знаку руки, що кивала на него з вікна і в однїй хвили в хопив ся на вікно та скочив до середини. Чути було як шептали собі слова любови, як вимавляли імена Ґавмата і Мандана та як цїлували ся і складали собі присягу. Наконець старий плеснув в долонї. Молодець послухав зараз того знаку, обняв ще раз служницю Нітетіси і вискочив крізь вікно до города, побіг попри надходячих достойників, що подивляли синю лїлїю та вліз в стоячі отвором спустні двері, замкнув їх осторожно за собою і щез.

Мандана пішла борзенько до комнати, де звичайно вечером перебувала еї пані. Она знала, що еї панї що вечера, коли зьвізди сходять, сидить там при тім вікнї що виходить на Евфрат, і цїлими годинами дивить ся на ріку на рівнину над нею, отже не бояла ся, щоби еї панї не підглянула еї а маючи за собою полковника від евнухів, могла спокійно дожидати свого милого.

Ледви що знайшла свою паню лежачу без памяти, як і зачула, що в городї набрало ся звідкись богато людий, що понеслись голоси мужчин і евнухів і затрубіла труба, котрою скликувано сторожів. Зразу дрожала зі страху, бо гадала, що то викрили еї милого; але коли відтак з'явив ся Боґес і шепнув до неї: „Утік щасливо! приказала служницям, що збігали ся громадно з жіночої челяднї, куди она їх була вислала задля своїх сходин, щоби поклали еї паню на постїль, і уживала всяких способів, щоби Нітетісу відтерти. Ледви що тота отворила очи, як до еї комнати увійшов Боґес та приказав двом евнухам, що за ним ішли скувати руки дівици тяжкими кайданами.

Нітетіс не могла і слова промовити та дала все з собою зробити; ба навіть і не відповіла нічого на то, коли Боґес відходячи від неї сказав: Май ся в гараздї моя зловлена птичко в своїй клїтцї. Як-раз розповідають твому панови, що королївский тхір уживав собі в его голубнику. Май ся в гараздї, а не забувай па бідного Боґеса, що мучить ся коли тебе при сїй спецї буде вкривати холодна землиця. Так то, так, моя голубко, аж при смерти пізнає ся своїх правдивих приятелів, длятого скажу закопати тебе не в мішку з грубого полотна, але в хустї з найтоншого шовку! Бувай здорова, моє серденько!

Тяжко навіщена женщина вислухала дрожачи сего глуму, а коли евнух вийшов, попросила Мандану, щоби она їй розповіла, що то стало ся. Покоєва за радою евнуха розповіла їй, що Барт'я закрав ся був до висячих городів і там виділо его кількох Ахеменідів саме тогди, коли він хотів вилазити на вікно. Камбізесови розповіли про зраду его брата і тепер всі дрожать перед заздростию короля. Легкодушна дівчина ще й стала при тім плакати рісними сльозами з гіркого жалю а еї пани аж ніби лекше стало, бо гадала, що той плач то доказ щирої любови і сочувства.

Коли Мандана притихла, споглядала Нітетіс з розпукою на кайдани і треба було довшого часу, аж опамятала ся в своїм страшнім положеню. Відтак прочитала ще раз лист з вітчини, написала на карточцї отсі короткі слова: „Я невинна“, приказала заплаканій служници передати і лист і ту карточку по своїй смерти матери короля, а відтак пересиділа цїлу безконечну ніч не зажмуривши й ока. В еї шкатулцї з мастями було якесь средство уживане до прикрашуваня лиця, а она знала, що від него можна умерти, як би его з'їсти в більшій скількости. Ту отрую казала она собі принести і розваживши собі спокійно постановила сама собі смерть зробити, як би кат мав вже еї брати. Від сеї хвилї вже не сумувала лиш весело ждала своєї послїдної години і думала собі: „Він тебе убиває, але убиває з любови“. Відтак прийшло їй на гадку написати лист до него і висказати ему вповні свою любов. Той лист мав він дістати аж по еї смерти, щоби не гадав, що она его написала, щоби ратувати своє житє. Надія, що той неумолимий могучий заплаче, коли прочитає еї послїдні пращальні слова, наповнила еї душу гіркою розкошею.

Мимо своїх тяжких кайданів написала відтак отсї слова: „Камбізес дістане отсе письмо аж тогди, коли мене вже не стане. Нехай оно скаже мому панови, що я его щирійше любила, як богів, як сьвіт, навіть як своє власне молоде житє. Касандана і Атоса нехай дружно мене згадують! З листу моєї матери переконають ся, що я невинна і що я лиш задля моєї бідної сестри хотїла з ним поговорити. Боґес сказав менї, що постановлено менї смерть зробити. Коли кат прийде по мене, то я смерть собі зроблю. Допускаю ся злочину сама на собі,

1. Уділи членьскі представляють ся: з кінцем I чвертьроку 1899: 13.922 К., з кінцем II чвертьроку 1899: 16.295 К., з кінцем III чвертьроку 1899: 17.238 К., з кінцем IV чвертьроку 1899: 18.361 К. Відношене уділів заплачених до заявлених представляє ся користно, бо сума заявлених уділів з кінцем р. 1899 виносить: 19.250 К. а дійсно заплачених 18.361 К.

2. Вкладки щадничі: з кінцем I чвертьроку 1899: 63.317·65 К., з кінцем II чвертьроку 1899: 112 367·54 К., з кінцен III чвертьроку 1899: 130.646 90 К., з кінцем IV чвертьроку 1899: 181,001·91 К.

3. Уділені позички: З кінцем I чвертьроку 1899: 29.880 К., з кінцем II чвертьроку 1899: 70.042 К., з кінцем III чвертьроку 1899: 112 967 К., з кінцем IV чвертьроку 1899: 154 283·78 К., в капіталі без відсоток проволоки, понеже через цілий рік адміністрацийний не було ніяких залеглостий.

Від позичок уділених поодиноким особам побирано 6 прц. до 7 прц. а від кредиту товариств $5\frac{1}{2}$ прц. виімково 5 прц.

Кредит товариств означувано на підставі люстраций, в мірі власного маєтку товариства і правильного діловодства та уділювано на акцепти товариства, зглядно (при товариствах нереєстрованих) за дальшою порукою або записом кавцийним на гіпотеці. Кредити поодиноким особам уділювано на певні акцепти векслеві або на гіпотеку за обезпекою пупілярною. З огляду на потреби руских товариств кредитових здержано з кінцем року адміністрацийного уділюванє приватних позичок довгоречинцевих.

В тім першім році адміністрацийнім уділено 78 позичок векслевих поодиноким особам, котрих загальний стан з кінцем року адміністрацийного виносить: 61.973·78 К., як також 11 позичок гіпотечних, котрих загальний стан з кінцем року виносить: 52.720 К. Найнизший кредит поодиноких осіб виносив квоту: 500 К., найвисший 10.000 К.

4. Зиск. По покритю всіх коштів заснованя, коштів книг і власних друків як також 10% інвентаря виказано з рахунку страт і зисків квоту: 968·68 К.

З чого предкладає ся: на 5% дивіденди від уділів членьских: 683·08 К., на 10% до резервового фонду: 96·86 К., на 10% до осібної резерви страт 96·86 К., а проче: 91 88 К. до переносу на рік 1900. Розділенє дивіденди мало би доконати ся так, що цілу дивіденду отримають члени, котрих повний уділ через цілий рік був в товаристві; $\frac{3}{4}$ дивіденди ті, котрих повний уділ був зложений в першім чверть році; $\frac{2}{4}$ дивіденди ті, котрих повний уділ був зложений в другім чвертьроці а $\frac{1}{4}$ дивіденди ті, котрих повний уділ був зложений в третім чвертьроці. Від прочих уділів не буде виплачувати ся ніякої дивіденди за рік 1899.

5. Товариства кредитові. До „Краєвого Союза кредитового“ приступило шіснайцять руских товариств кредитових зареєстрованих: „Поміч“ в Теребовли, „Днїстер“ у Львові, „Банк звязковий“ в Станиславові, „Поміч“ в Городку коло Львова, „Віра“ в Перемишли, „Руска каса“ в Чернівцях, „Каса задаткова“ в Стрию, „Надія“ в Бережанах, „Защита землї“ у Львові, „Спілка ощадности і позичок“ в Острові, „Повітове Товариство кредитове в Тернополи, „Згода“ в Копичинцях, „Добробит в Самборі, „Хлопский Банк“ в Калуши, — всі з обмеженою порукою з виімкою „Спілка ощадности і позичок“ в Острові (коло Радимна), що є з необмеженою порукою.

(Конець буде).

щоби тебе Камбізесе охоронити від огидного діла“.

Се письмо передала разом з листом своєї матери заплаканій Мандані з просьбою, щоби она віддала Камбізесови, коли би єї вже не було на сьвіті.

Відтак впала на коліна і стала молити ся до богів своєї вітчини та перепрошувати їх за то, що їх вирекла ся.

Коли Мандана напоминала єї, щоби она памятала на свої слабі сили і поклала ся спочивати, сказала она: Менї не треба спати, бо прецї вже лиш короткий час ще менї жити!

Чим довше молила ся і сьпівала египетскі гимни, тим щирійше звертала ся знов до богів своєї вітчини, котрих вирекла ся була по так короткій борбі. Майже всї молитви, які знала, відносили ся до житя по смерти. В царстві Озіріса, на тамтім сьвіті, де сорок і двох судиів, мають після ваги богинї правди і небесного писаря Тота судити що варта або неварта душа померших, могла она мати надію побачити ся знову зі своїми любими, скоро би неоправдана душа не мусїла розпочати вандрівки по тїлах зьвірят, і коли би єї тїло, котре носить душу, не затратило ся [1]). То „коли би“ наповнило єї горячковим неспокоєм. Науку, що благо душі звязане з удержанем тїла, котре остає ся на земли яко частина людского „Я“, впоювано в ню від малої дитини. Она вірила в той дур, що здвигнув пірамїди та повикопував печери в скалах і аж задрожала, коли погадала собі, що єї тїло після перского звичаю буде кинене на жир псам та хижим птицям, отже що єї душа буде позбавлена всякої надії на вічне житє. Тогди прийшло їй на гадку спроневірити ся знову давним богам і поклонити ся новим духам сьвітла. Они віддавали померше тїло назад творивам, з котрих оно складало ся, а іспитували лиш душу помершого. Але коли зняла руки до великого совця, що як-раз своїм золотим проміннєм мов мечами побороло мраку, яка піднимала ся над Евфратом, коли хотїла величати Мітру піснями, що їх недавно тому виучила ся, то голосу їй не стало, і замість Мітру виділа у сьвітлї дня того бога, до котрого в Египтї так часто молила ся, великого Ра Гармахіса [2]), і замість імну маґів зачала сьпівати пісню, котрою египетскі єреї витали звичайно всходяче сонце:

Падіть на вколїшки всї перед Ра могучим,
  Молїть ся панови небес ви без настанку,
Що сам із себе взяв ся, сильним і блискучим
  І все відновлений на сьвіт виходить зранку.

Най буде честь тобі на синім небозводї,
  Що всїм даєш житє і ходиш там високо;
Ти сотворив усе, все навкруги в природї
  Куди лиш засягне, загляне людске око.

Ти добрий сторож наш, що теплими лучами
  Житем солодким непорочних надїляєш
Тебе усї славлять; а як ти небесами
  Своєю стежкою по синяві ступаєш,

Тремтять усї боги, як підійдуть до тебе
З утїхи розкоші, о Ра, наш пане неба!

(Дальше буде).

[1]) До віри Египтиян, що від удержаня тїла залежить і благо душі на тамтім сьвітї, треба ще додати, що чоловік на тамтім сьвітї уживав рота, серця, рук і ніг так само, як і на сїм сьвітї, а длятого треба то було удержати тїло, бо чого недоставало тїлу на земли, того недоставало і єго „шеменови“ (подобинї) на тамтім сьвітї. Як сонце не гинуло в ночи, лиш сьвітило на тамтім сьвітї, так і не гинув чоловік по смерти, лиш зачинав жити новим житем. Коли судиї признали померлого праведним, то він дійшов до цїли своєї вандрівки, і ставав ся богом межи богами. Коли же зважили єго серце, а оно було за легке, то душа мучила ся страшно в чистилищи і єї виганяли відтак на вандрівку по зьвірятах. На многих образах видко, як душу виганяють з тамтого сьвіта в видї свинї.

[2]) Переклад написи знайденої в єгипетскім гробі.

Курс львівский.

Дня 25-ого цьвітня 1900.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	170·—	173·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	137·50	139·50
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	75·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	95·—	98·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·70	93 40
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. $4\frac{1}{2}$%	98·30	99·—
$4\frac{1}{2}$% листи застав. Банку краєв.	99·60	100·30
4% листи застав. Банку краєв. .	94·30	95·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	94·—	94·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.	94·—	94.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·70	93·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·10	96·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·80	101·50
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$%	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·—	93 70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·30	92·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	66·—	68·—
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	42·20	43·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	21·70	22·70
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	65·—	66·—
Базиліка (Курс віденьский)	13·10	14·10
Joszif (Курс віденьский)	7·—	8·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	—·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·34	11·48
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок нїмецких	118·10	118·60
Доляр америк.	4·80	5·00

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 26 цьвітня. Neues Wiener Tagblatt доносить, що мінїстерство війни видало вже розпорядженє о підвисшеню платнї войскових, а войсковий уряд платничий одержав вже порученє виплатити надвишку платнї за час від 1 січня с. р.

Маґдебурґ 26 цьвітня. Magdeb. Ztg. доносить з Петербурга, що вже нема сумнїву, що цар при кінци вересня з'їде ся з цїсарем Вільгельмом II і Цїсарем Австриї.

Льондон 26 цьвітня. Депеша льорда Робертса доносить, що Бури уступили з під Вепенеру тамтої ночи і над раном утїкали дорогою до Ледібранд. Сили їх числить Робертс на 4 до 5 тисяч людий.

Льондон 26 цьвітня. Робертс доносить, що вислав Френча і Полекарева до Деветсдорп. аби відтяти Бурам відворот. Однако Бури довідали ся о тім відступили з під Деверсдорп ще заки явили ся анґлїйскі войска. Анґлїйцї займили Деветсдорп без нїякого опору.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).